

חבורת חסמבה

רוח הקודש צבי אלדובי, לבוש ב' כנדי חאקי וחמוש אק' דה, בפונה של רושם בתקופת מלחמת העצמאות.

הבו אביסל מוסינזון, כתב מעריב לנוער, שיצא לפני שבוע לצרפת על מנת להצטרף לחבורת חוקריו של הנאצי דג'רל, שעמד להיחסף. אביסל היה איש טודו של אלדובי.

האב יגאל מוסינזון, הנימצא בפאריס לצורך כתיבת סיפור יחסית על חטיפת דג'רל שטרם בוצעה, ושהיתה צריכה להתפרסם במיקרה של הצלחה.

אחריכך החל אלדובי למכור סיפורים ל' במחנה. הוא נתן את החומר הצבאי שהביא עימו לעתונאי, שכתב עבורו את הרשימות, שילם לו סכום הגדול מזה שקיבל בעצמו בעד הכתבות במחנה. לבסוף התברר גם שבמחנה לא שילם עבור כל הכתבות, כיוון שאלדובי לקח תמורתן ערימה של צילומים על הכתבות למשפט אייכמן.

כשנגמרו הסיפורים שהביא עימו, החל אלדובי לחפש סיפורים בארץ. מלבד צוות עתונאים ומוזכרות, עזרה לו כל משפחתו בתרגום ובכתיבה. תחילה החליט לעשות סיפור ענק, בן 50 אלף מילה, מלווה צילור מים, על הביטניקים הישראליים. בכיוון שלא מצא כאלה, החליט לביימם. צלם מיוחד צילם עבורו סדרה של צילומים מבויימים, המראים בנינוער ישראליים בהתייחסים פרוץ, כמו לדוגמה: זוג מתעלס באהבים באמבטיה.

כתבה זו כתב עבורו אביסל מוסינזון, בנו גבה-הקומה של יגאל, שהוא גם כתב מעריב לנוער. אביסל הפך לאיש-אמונו וידימינו של אלדובי. הוא ניצל בשדות-התעופה ומנסה לשכנע עתונאים לקנות את הכתבות הסנאציניות מפררעטו של אלדובי.

למעשה, לא כתב אלדובי בעצמו אף רשימה. הוא היה רק מנהל-עבודה של בית-חרושת לעתונות, ניהל שיחות טלפוניות עם אנשים ברחבי תבל, שיגר מיברקים ועורר את הרושם שהוא אחד העתונאים הגדולים בעולם.

הש.ב. ניכנס הפעירה

אלא שההצלחה פתחרה אותה, הוא החל לחזור לשטחים מסוכנים. כך, למשל, ניסח כתבה מלחה צילומים על הכור האטומי בנגב, ניסה להברית אותה לקפריסין באמצעות ידיד. אחד ממקיביו הלשין על כך לשירות הבטחון.

כך פרצה המהומה. עובדיו של אלדובי הוערו ללילות לחקירה, מיסמכים הוחרמו, ולבסוף ניקרא גם אלדובי לחקירה. הוא הוזהר בתקיפות לבל יתחב חוטמו לעניי נים לא לו, לבל ידרוך על בוהני-רגלי אחרים. נאמר לו כי מוטב שיוזר מלעקוף את החוק.

לפתע התפוצץ, בדרך זו, הבאלון ששמו צבי אלדובי. האויר מתוכו החל להתרוקן בקצב אטי. הסכף שבזוה, ניגמר. צבי נשאר חייב כספים לאנשים רבים. הוא שילם בצ'קים אמריקאיים — שחזרו, עבר על האשראי שעמד לזכותו בדיינרס קלוב. אט אט התברר שמרבית סיפוריו מצוצים מהי אצבע. הסתבר גם שהוא עמד בפני פירוד עם אשתו הרקדנית, שנשארה בארצות הברית, אך אלדובי לא סבל מכך. היתה לו הצלחה עם נשים. הוא חילק הבטחות ושוואין בשפע והמשיך לנהוג באורח-חיים פורני. רוב עובדיו עזבוהו, אך נשארו בודדים שעדיין האמינו לו.

כאן מסתבר שהעבודה העתונאית לא היתה פעילותו היחידה של אלדובי. בחשאי אירגן לעצמו חבורת טוד מוחלט בהחלט שהיתה צריכה לצאת לפעולה הגראנדיוזית של חטיפת דג'רל.

(המשך בעמוד 27)

כששמע אפרים כץ על גירסה זו הגיב: "שקר מוחלט. לא ראיתי את זאסן ולא הלכתי עם אלדובי. אינני גנב."

האמת היא שאלדובי השיג, כנראה, את צילומי היום מהדער שטרן הגרמני.

2500 ד"י עד 7 כתבות

אלדובי פנה עם העתקיהיומן למשרת ישראל, הציע עיסקה למוסדות הבטחון. הוא היה מוכן למסור את העתקי יומנו של אייכמן, לצורך המשפט, בכמה תנאים. הוא ביקש תמורתו כמה צילומים בעלונים של אייכמן בכילאה, וכן ביקש

לישראל. הוא בא עם ערימות ענקיות של תמונות וחומר כתוב. מיד התחיל לעבוד בשיטה אמריקאית. הוא שכר לעצמו מוכי קצרנית וחבורת עתונאים. עתונאים ידועים, שהתפתו נוכח סכומי הכסף ש' הציע להם, תירגמו לו כתבות לשפות שונות. הוא שכר מכונית, פיור כספים על ימין ועל שמאל. הוא היה מבלה בבארים ה' מפוארים ובמסעדות יקרות, משלם בכל מקום בצ'קים של הדיינרס קלוב. לעובדיו שילם בצ'קים המשוכים על באנק בניו-יורק.

מלבד הרוח הגדולה שהקים סביבו, כשי הוא מופיע לכל מקום מלחה בצבא צלמים ועתונאים. הוא גם עסק קצת בעבודה. ה'

הוא ביקר בבסיסי הצבא האמריקאי, התקבל בכבוד רב, ובמחנה הדפיס את רשימותיו. איש לא דאג אז לטרוח על מקור הרשימות. אם היו עושים זאת, היו מגלים שאלדובי העתיק פשוט חומר רשמי שיגרתו של ה' צבא האמריקאי, שלח אותו בתור כתבות לארץ. כשה' צריך לכתוב רשימה רצינית יותר, היה שוכר לעצמו עתונאי היוזע לכתוב, משלם לו תמורת כתיבת הרשימה בשמו.

משום כך מובן מה התחולל בנפשו של אלדובי, כשזכה סוף-סוף למעמד של כותב עתונות בינלאומי. אלא שהוא לא הסתפק בהצלחה הזמנית. הוא הבין שהשאנסה של חייו הגיעה, ועליו לרכב על הגל ה' נאצי. משום כך החל לחפש מיד נאצים נוספים, שעוד נותרו בחיים, ושטרם ריצו את עונשם. החליט שעליו לתפסם כדי ש' יוכל לפרסם סקופים וספרים נוספים.

למערה זו התקשר עם סוכן ידוע, סטרי לינג לורד, מי שהיה בזמנו הדיכון של ארנסט המינגהיי, חתם עימו חוזה לכל ימי חייו. הוא התקשר גם עם מספר עתונים, כמו ה'בו, והדער שטרן הגרמני, דאג ל' השיג אצלם מימון מראש עבור סקופים ש' הוא עומד להביא להם. לישראל שיגר מיד הוראות לאסוף עבורו כל חומר שימצא על מארטיין בורמן, סגנו של היטלר, על מגני לה, על המופתי ואחרים. והוא עצמו, מצויד בכסף רב, יצא לדרך.

אלדובי עסק בסע ארוך על פני אירופה. מה עשה במסע זה יודע רק הוא עצמו. אולם מסיפוריו התברר שהוא החליט לגלות את מקום הימצאו של מארטיין בורמאי, יהיה מה.

גירוש מספרד שה פראנקו

אלדובי טוען שהצליח להשיג ב' אורך גודלי ס.ס. בלגיים, הפך לראש ה' קוילינגים של ארצו. כשהסתיימה המלחמה, רחב לספרד, נשפט בהעדרו למות, אך המ' שיך לחיות בשלווה. לדבריו אלדובי, קשור דג'רל זה ברשת הנאצית הבינלאומית, והוא אחד הבודדים היוזעים על מקום הימצאו של בורמן. ההתכתבות ביניהם, שנפלה לידיה, לדבריה, היא מלפני לא יותר משנה וחצי. כן טען שהצליח להשיג העתק של משיכה בנקיאת בחתימת ידו של בורמאן, בבאנק שנייצני.

לכן החליט אלדובי להגיע אל דג'רל. כנראה הגיע אליו, שכן יש בידו תמונה בה נראה הוא בחברת דג'רל. אולם הנאצי הבלגי לא רצה למסור לו דבר ואלדובי נאלץ לעזוב את ספרד אחרי שהוצא גנדי כתב-גירוש. מדוע נזרק מספרד? יש הטוע' נים כי תוך-כדי שהותו שם שלח ללוק מאמר בגנות משטריו של פראנקו. אבל לא איש כאלדובי יברה. הוא נסע לבלגיה, נפגש עם לוחמי מחתרת בלגיים לשעבר, הציע להם יחסוף יחד עימם את דג'רל, להוציא ממנו את מקום הימצאו של בורמן, ואחריכך להעבירו לבלגיה, שם יבוצע גורדין כחת גנדי. וכך, בלהי 1960, שוב הגיע אלדובי

צבי אלדובי (שני מימין) מראיון צעירים ישראלים לצורך כתבה על הביטניקים הישראליים, אותה שלח לעשרות עתונים בעולם ושטרם ראתה אור. מאחר שלא מצא ביטניקים אמיתיים, ביים את התמונות.

ציד הביטניקים

שמספר אישים יחתמו על הצהרה, לפיה הפרטים המופיעים בספרו של אייכמן נכרי גיב. לדבריו, היו דרושות לו חתימות אלה לפי בקשתה של חברת הכרטיס מסרו נולדווין מאייר, שהיתה מוכנה להסריט את ספרו, בתנאי שיאומת רשמית.

הוא הצליח להשיג מספר חתימות, כמו חתימותיהם של המפכ"ל, יוסף נחמיאס, ומנהל משרד הבטחון, אשר ב'נתן. אולם היוזע המשפטי לא היה מעוניין, אותה שעה, ביומנו של אייכמן כפי שנמסר ל' זאסן.

ואז התחיל אלדובי למכור סיפורים. ב' ארץ. הוא חתם על הסכם עם ידיעות אחרונות, מכר לעתון תמורת סכום של 2500 לירות, שבע כתבות על נאצים. כתבות אלה דנו בפגישה עם האובתו של אייכמן, פגישה עם בנו של בורמאן, סיפור כיצד מסרה אשתו של אייכמן את זכרונותיו לעתון לייף, ועוד.

עתונאים ששכר, אספו לו חומר על בורמאן ועל המופתי. הוא עצמו עסק בעניינים חשובים יותר.

בידו של אלדובי היו העתקים פוטוסטאי טיים מתוך וידיו של אייכמן בפני העתונאי ההולאנדי הנאצי, חילם זיסן. איך הגיעו העתקים אלה לידיה? על כך סיפר אלדובי ספור מרתק. לדבריו, נודע לו מסופרת השבועון הגרמני דער שטרן, שפירסם חלק מהקלטותיו של זאסן, כי העתונאי ההולנדי עומד להגיע לניו-יורק.

הוא ואפרים כץ התקשרו עם זאסן, בבית המלון בו התגורר. שם הבטיחו לו סכום של המשת אלפים דולר תמורת הזכות לפרסם את זכרונותיו של אייכמן. להוכחה שיש בידם כסף, הראו לו תיק גזש שטרות. זאסן הסכים לבצע את העיסקה. אולם השניים טענו כי תחילה עליהם לברוק את מהימנות היומן. הוסכם שהיומן ימסר לידי עורך-דין, ותוך חמש שעות יחליטו אם הוא מיימן או לא.

היומן נמסר לעורך-דין. תוך חמש שעות הוא צולם כולו. כשהופיע זאסן שוב, טענו השניים, דוברי אלדובי, כי אין הם מוצאים בו עניין. זאסן לקח את היומן והצילומים נשארו בידיהם.